

Йордан Кушев

ОГЪНЧЕ ГОРИ

ЙОРДАН КУШЕВ

ОГЪНЧЕ ГОРИ
стихотворения за деца

В. Търново, 1993

На Даниел, Детелин и Мартин

На Мартин!

8.04.2013г.

Ван-во

от

2880

Ван-во

УСМИВКАТА НА МАМА

Нямам радост по-голяма
от усмивката на мама.

Като слънцето изгрява
и с любов ме озарява.

Разцъфтява като цвете
и като звезда свети.

Тя е обич, тя е ласка...
И е винаги прекрасна!

Р О Д И Н А

За мен си ти, Родино,
земя на татко и на мама.
От твойто звучно име
по-хубаво, по-светло няма.

България една е,
една-едничка на Земята.
И в този свят безкраен
ти нежиш като майка свята!

В Р А Н А

**Докога ли тази врана
ще се скита неопрана?**

**Ако с мръсна перушина
дойде в детската градина,**

**знам: дежурната ни, Дочка,
ще ѝ сложи черна точка!**

С В Е Т У Л К А

С какво ли вечер сред полето,
Светулке, светиш си самичка?
Дали си взела от небето
ти най-послушната звездичка?

Дари ми по вечерно време
една звездица и на мене:
щом ида с нея при децата,
ще съм светулка в тъмнината.

Б О С О Т О Щ У Р Ч Е

Всяко лято сред полето скита
босичко Щурчето.

Няма кой да го обуе,
ала свирка ли надуе -

под стръкче или под круша,
всеки песните му слуша.

Докога ли сред несгоди
босоного то ще ходи?

ПАКОСТНИЦИ

Непокорна врабчова дружина
като облаче над нас премина.

Сто врабчета с тънички крачета
долетяха в нашата градина.

Спуснаха се бурно като хала,
над лозницата едва узряла.

Дядо викна: “Брей, че проклетия!”
И удари празна тенекия...

Сто врабчета с тънички крачета
отлетяха - пак за поразия.

ХУКНА ЗАЮ

Хукна Заю през полето, -
гонят го, не се обръща.
Тупка му от страх сърцето...
Ах, защо си няма къща, -
да се скрие, да не тича
и вратите да залости!
Този, който го обича,
ще приема той на гости.

П Е П Е Р У Д А Т А

Лети от цвят на цвят -
в поля, дъбрави...
Защо като пчелата мед не прави?

Дали не сбира багри от цветята,
да си нашари майсторски крилата?

Б Е Д А

**Крачат врани черни
в угари безмерни.**

**Крачат гладни врани...
Кой ще ги нахрани?**

О Т С Ъ Н С Ъ Б У Д Е Н

Бръм-м, бръм-м, бръм-м,
нещо буди ме от сън.

Полусънен аз поглеждам.
Мигом лявата ми вежда
силно бодва я с игла,
разлютила се пчела.
А къде у нея сили
тъй жестоко тя да жили,
даже мене да надвива?

Да ги нямаме такива!

БАБИНА КОЗИЦА

Бабина Козице мила,
ти с какво си се измила

и какво си пила, яла,
че си цяла побеляла?

Ой ти, Бабина Козица -
с Дядо - Мразова брадица.

ГЛУХАРЧЕ

Наричат ме Глухарче,
но глухо аз не съм.
Щом вятърче - другарче
ме буди: "Стига сън!",

дочувам сред полето -
и хлопки, и звънци -

и слушам ги, додето
запеят в мрак щурци.

2. Огънче гори

К О Н Ч Е Т А

Кончета игриви
волно веят гриви.

Сякаш сред полята
вятърът ги мята.

Бягат през ливади
кончетата млади...

А момчето иска
грива вейната да стиска!

П Л А Ч Е Щ А В Ъ Р Б А

Как, кажи, да разбера,
че е плачеща върба!

Виж: напролет тя се листи, -
не живее с тъжни мисли.

Зеленее цяло лято,
в клоните - врабци на ято.

Златен вятър в есента
грабва жълтите листа.

Зимата от снежен пух
й ушива нов кожух.

И напролет пак... Така че
не видях веднъж да плаче.

О Г Ъ Н Ч Е Г О Р И

Виждам отдалече:
огънче гори...
И тревите вече
пламнали дори.

Бързам аз нататък
и подтичвам чак...
Гледам: цъфнал Макът -
ален полски Мак.

Ч У Ш К А Л Ю Т А

Слънце я събужда,
топлина ѝ праща.
И макар без нужда
вятър я поклаща.

Облак я полива...
Стъпила на корен,
тя расте лютива,
а денят е спорен.

Зайче любопитно
спря за миг при нея.
Гризна, - да опита
:ах, ще полудее!

И искрят очите,
-ех, че лоша стока!
Плю си на петите,
хукна към потока...

Казват, че е пило
три дни и три ноци.
Други думат - било
при потока още...

ЗИМЕН СЪН

Над гори и над поля
сняг отново заваля.

Всичко побеля навън,
Меца готви се за сън.

Сви се в топлата хралупа.
А снегът се трупа, трупа...

Пролетта я пак събуди
и, сънлива, се зачуди:

Где е оня ланшен сняг!
Кой е боднал кукуряк!

ЗИМНА ГОРА

Гората бял кожух облече
и, стоплена, заспа дълбоко.
Сега не шава клонка вече.
Замлъкна даже и потока.

О, нека си поспи гората
и нека не я буди никой!
Ще дойде пролетният вятър
и той от сън ще я повика.

К О Й ?

**Кой прозореца разтвори
и ми с песен заговори?**

**Кой раздвижи в миг клонака
и по покрива затрака?**

**Кой разбуди вас, ливади,
а на мен криле ми даде?...**

**И прошепнаха листата:
туй е пролетният вятър.**

З В Ъ Н Ч Е

Смее се звънче в гората -
весело, игриво...
И разбужда тишината
в утрото щастливо...

Д Ъ Ж Д

**Над листа и клони
дъжд се рони, рони...**

**Чуди се детето:
плаче ли небето!**

МАЙСТОРЪТ КЪДЕ Е?

Пух се рони от топола.
Тя остава все по - гола.

Майстор има ли? - от пух
да ушие сам кожух.

М Л Е Ч Е Н П Ъ Т

По небесната поляна
дълъг млечен път се точи.
Още помня: първа мама
в чудна вечер го посочи.

Много пъти от тогава
аз го гледам и си мисля:
млякото на дойни крави
някой пътъром е разплискал...

СОЧНИТЕ ЧЕРЕШИ

Припламваха червените черешки...
Момче покрай оградата вървеше.

Помахаха му плодовете сочни.
Не се стърпя. Оградата прескочи.

Момчето яде, яде до насита...
И никого за пръв път не попита!

**С Л А Д Ъ К Л И Е
С Л А Д О Л Е Д Ъ Т ?**

**Сладък - сладък сладолед,
ала все пак е от лед.**

**И си прецени навреме
:колко “скрежковци” ще вземеш.**

**Ако с тях ти прекалиш,
болен може да лежиш.**

3. Огънче гори

П Е Т Ъ О В И В Ъ П Р О С И

“Ако мина
през комина,
ще ли стана
черна врана?”

Все за нещо,
все по - смешно,
Петьо пита,
без насита.

**ИЗЯДЕНАТА
ЗАКУСКА**

**Защо се сърди Руска:
не иска днес закуска.**

**Дойде след малко батко,
излапа си я сладко...**

**Остана без закуска
и се разплака Руска.**

НА СЕЛО

Колко му е сладко
всичко днес на Владко:

пържени кюфтета,
сокове, пюрета,

баницата вита
(и за още пита),

та дори и хляба, -
щом яде при баба.

ТОПКА И МОМЧЕТА

Две момчета топка ритат.
Хем я ритат, хем я питат:

“Ей ти, топчице скоклива,
пъргава си като жива,

но кажи ни теб дали
от ритник не те боли?”

М А Ш И Н И С Т

**Трака - трака, трака - трака,
бързо, смело карам влака.**

**Имам път свободен, чист
и съм вече машинист.**

**А вагоните след мене:
седем стола наредени.**

М О М Ч Е - Ю Н А Ч Е

Нито хленчи, нито плаче
нашето момче - юначе.

През гората смело крачи, -
страх не сеща от гризачи.

И добричко за пазач е.
Ала има и “обаче”.

Стига само с него, значи,
редом татко му да крачи.

Х В Ъ Р Ч И Л О

Полети в небето,
полети, хвърчило,
полети, където
аз не стигам, мило.

Мога ли да литна,
щом криле си нямам?
Гледам любопитно
птици над Балкана:

като теб се реят
волно над простора
и щастливо пеят
над треви и хора.

Т А Й Н А

Казах аз на Райна
моя малка тайна.

Райна не разбрала,
тайната издала.

Казала на Лена,
тя - на Василена.

И дочула Петя,
че шушукат двете...

Тъй при мен обратно -
чудно, непонятно,

върна се случайно
мойта малка тайна.

НА КУКЛЕН ТЕАТЪР

Какво ме води тук ли? -
вълшебниците - кукли.

О, те са ту смешници,
ту весели умници.

Те могат да попеят
и с глас да се посмеят.

А мойта кукла Жана
си знае само: “Ма - ма...”

ТАРАЛЕЖОВА БРАДА

Дядо, днес си като таралеж.
Бузите ми ти с брада бодеш.

И се чудя аз на таралежа:
бива ли да е такъв невежа?

Да се бръсне щом не се научи,
как ли ще целува своето внуче?

ПЪТНИ ЗНАЦИ

Колко много пътни знаци -
за коли и за пешаци!...

Знак: “Внимание - опасно!”

Знак: “След знака карай вдясно!”

Само: знаци, знаци, знаци -
за коли и за пешаци...

А защо не сложат знак:

“Премини на куц - куц крак!”

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

Усмивката на мама.....	3
Родина.....	4
Врана.....	5
Светулка.....	6
Босото щурче.....	7
Пакостници.....	9
Хукна Заю.....	10
Пеперудата.....	11
Беда.....	13
От сън събуден.....	14
Бабина козица.....	15
Глухарче.....	17
Кончета.....	18
Плачеща върба.....	19
Огънче гори.....	20
Чушка люта.....	22
Зимен сън.....	24
Зимна гора.....	26

Кой?.....	27
Звънче.....	28
Дъжд.....	29
Майсторът къде е?.....	30
Млечен път.....	31
Сочните череша.....	32
Сладък ли е сладоледът.....	33
Петъови въпроси.....	34
Изядената закуска.....	35
На село.....	36
Топка и момчета.....	37
Машинист.....	38
Момче - юначе.....	40
Хвърчило.....	41
Тайна.....	42
На куклен театър.....	43
Таралежова брада.....	44
Пътни знаци.....	45

Книжката се издава с помощта
на благородното спонсорство на
КФ "РОКО & 91"
Велико Търново

Йордан Кушев

ОГЪНЧЕ ГОРИ
стихове за деца

Първо издание
Редактор
проф. д-р Георги Данчев
Художник Вельо Митев
Коректор Радка Евтимова
Формат 70X100/32
Печатни коли 3
Тираж 2000

Йордан Кушев е роден през 1935 г. в гр. Будапеща, Унгария. Завършил е Висшия финансово - стопански институт "Д. А. Ценов" в гр. Свищов. Работил е като икономист в различни държавни учреждения. Пише стихове за деца и за възрастни. Негови творби са публикувани в много централ-ни и местни издания, литератур-ни сборници и алманаси. Из-лъчвани са по Българската национална телевизия, Българското радио и Радио Стара Загора.

Стихосбирката "Огънче гори" е първата му самостоятелна книга.